

Lavendelhagen

Lucinda Riley

Lavendelhagen

Oversatt av Elisabeth Sætvedt

CAPPELEN DAMM

Lucinda Riley
Originalens tittel: *The Light Behind the Window*
Oversatt av Elisabeth Sætvedt

Copyright © Lucinda Riley, 2012

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, 2013

ISBN 978-82-02-40589-2

1. utgave, 1. opplag 2013

Omslagsfoto: Getty Images (hage) og Arcangel Images (kvinne)

Sats: Type-it AS

Trykk og innbinding: ScandBook AB, Sverige 2013

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarfremstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

Til Olivia

«Det du er, skyldes tilfældigheter ved fødselen;
det jeg er, skyldes egen innsats.»

LUDWIG VAN BEETHOVEN

Lyset bak ruten

*Evig natt;
Mørket er min verden.
Tung er børen
Ingen lys under døren.*

*Dagen myk og skjær;
En hånd strekker seg mot meg.
Rører ømt mitt kinn
Varmen streifer lett som vind.*

*Skumringstimen;
Skygger strømmer ut fra deg.
Lengsel i min sjel
Hengivenhet en dyrebar juvel.*

*Evig lys;
Mørket var min verden.
Min kjærlighet så ny
Ei lenger en enfant perdu.*

*Sophia de la Martinières
Juli 1943*

KAPITTEL I

Gassin, Sør-Frankrike

Våren 1998

Emilie kjente hvordan grepet om hånden hennes løsnet, og hun så ned på moren. Mens blikket hvilte der, og mens sjelen forlot morens kropp, forsvant også smertene og med dem det forpinte uttrykket, og Emilie ble i stand til å se forbi det utmagrede ansiktet og minnes hvor vakker moren en gang hadde vært.

«Valérie har forlatt oss,» mumlet Phillipe, legen, ganske unødvendig.

«Ja.»

Bak seg hørte hun ham mumle en bønn, men var ikke interessert i å delta. I stedet stirret hun med morbid undring på kroppen med den langsomt grånende huden, det eneste som var igjen av personen som hadde hersket over henne i tredve år. Et indre behov ville ha henne til å riste moren våken, for overgangen fra liv til død var vanskelig å forstå siden Valérie de la Martinières hadde hatt styrke som en naturkraft.

Emilie var usikker på hva hun burde føle. Hun hadde tross alt sett for seg denne scenen flere ganger de siste ukene. Hun løftet blikket fra morens døde ansikt og stirret ut gjennom vinduet på de lette skyene som fløt som ustekt marengs over den blå himmelen. Gjennom det åpne vinduet hørte hun et fjernt skrik fra en lerke som fortalte om vårens inntog.

Hun reiste seg sakte på stive bein etter de mange timene med våking ved dødsleiet og gikk bort til vinduet. Ingenting ved utsikten bar bud om at hun hadde en tung tid i vente. Naturen hadde malt et nytt bilde, slik den alltid gjorde om morgenen,

og de myke, provençalske fargene umbra, grønn og asurblå ledsaget den nye dagen. Hun lot blikket passere terrassen og den store hagen og lot den hvile på vinmarkene som omga huset så langt øyet rakk. Utsikten var fantastisk og hadde ikke forandret seg på mange hundre år. Château de la Martinières hadde vært hennes fristed som barn, et sted for ro og trygghet; freden der var preget i hver eneste synapse i hjernen hennes til evig tid.

Nå tilhørte eiendommen henne, skjønt om det var midler igjen til å drive den etter morens ekstravagante pengebruk, var umulig å si.

«Mademoiselle Emilie, du skal få være alene og ta farvel.» Legen brøt inn i tankene hennes. «Jeg går ned og fyller ut de nødvendige papirene. Dette er så trist,» la han til og bukket svakt i retning av henne før han forlot rommet.

Er det trist ...?

Ordene trengte ubedt inn i Emilies hode. Hun gikk tilbake til stolen, satte seg igjen og forsøkte å finne svar på de mange spørsmålene som meldte seg nå som moren var død. Hun ville ha et svar, en mulighet til å addere og subtrahere rekkene med motstridende følelser og finne frem til noe urokkelig. Det var naturligvis umulig. Kvinnen som lå så patetisk stille – så harmløs nå, men en så forvirrende kraft mens hun levde – ville alltid vekke uro med sin kompleksitet.

Valérie hadde gitt datteren liv, sørget for mat og klær og et langt mer enn anstendig tak over hodet. Hun hadde aldri slått eller mishandlet henne.

Hun hadde rett og slett oversett henne.

Valérie hadde vært – Emilie lette etter det riktige ordet – *uinteressert*. Det hadde gjort henne, datteren, usynlig.

Hun strakte seg og la hånden over morens.

«Du så meg ikke, *maman* ... du så meg ikke ...»

Hun var ubehagelig klar over at hun var blitt født fordi de la Martinières-slekten måtte gå videre. Det var ren plikt, ikke et moderlig ønske om et barn som hadde ligget bak. Da det ble en datter, ikke den ønskede sønnen, hadde Valérie mistet interessen fullstendig. Siden hun var for gammel til å få flere barn – hun hadde vært treogførti og raskt nærmet seg slutten

av sin fruktbare periode – hadde hun fortsatt livet som en av Paris' mest sjarmerende, sjenerøse og vakre vertinner. Emilies fødsel og oppvekst hadde virket omtrent like viktig for henne som kjøpet av enda en chihuahua i tillegg til de tre hun allerede hadde. Emilie var blitt hentet fra barneværelset og – i likhet med hundene – vist frem for gjestene når det passet *maman*. Hundene hadde i det minste hatt selskap av hverandre, tenkte Emilie, mens hun hadde måttet tilbringe store deler av barndommen alene.

Det hadde ikke hjulpet at hun hadde arvet de la Martinières-utseendet og ikke morens lyse hår, delikate ansiktstrekk og spinkle kroppsbygning, en arv fra hennes slaviske forfedre. Som barn hadde Emilie vært kraftig, med gyllen hud og tykt, mahognifarget hår som ble klippet kort hver sjette uke. Panneluggen hadde ligget tung over pannen og de mørke øyebrynene, en arv etter faren Édouard.

«Jeg ser på deg av og til, vennen min, og kan knapt tro at du er barnet jeg fødte!» pleide moren å bemerke de sjeldne gangene hun besøkte barneværelset på vei til operaen. «Men du har i det minste øynene mine.»

Emilie ønsket av og til at hun kunne rive ut de dypblå pupillene og erstatte dem med farens vakre nøttebrune. Hun syntes ikke de blå passet til ansiktet hennes, og dessuten så hun moren hver gang hun stirret på seg selv i speilet.

Ofte hadde hun en følelse av at hun var blitt født uten noe talent moren kunne sette pris på. Da hun ble sendt på ballettskole i treårsalderen, oppdaget hun at kroppen ikke var i stand til å forme de påkrevde posisjonene. Mens de andre småjentene fløy rundt i salen som sommerfugler, slet hun med å bevege seg grasiøst. De små, brede føttene hennes likte å være trygt plantet på bakken, og alle forsøk på å skille dem fra underlaget endte med fiasko. Pianotimer hadde vært like mislykket, og sang kom ikke på tale. Hun var ikke i stand til å synge en ren tone.

Kroppen hennes passet heller ikke i de feminine kjolene moren insisterte på at hun skulle ha på seg når det ble holdt soareer i den vakre rosehagen bak familiens hus i Paris – kulisse for Valéries berømte selskaper. Emilie pleide å stikke seg bort i

et hjørne og se storøyd på den elegante, sjarmerende og vakre kvinnen som nærmest fløt mellom gjestene med yndig påpasselighet. I de mange selskapene i Paris, og om sommeren i châteaueet i Gassin, hadde Emilie følt seg ille til mote og ute av stand til å si et fornuftig ord. Det hadde sett ut til at hun, i tillegg til alt det andre, fullstendig manglet morens sosiale ferdigheter.

Og likevel, sett utenfra, virket det som om hun hadde alt, en eventyraktig barndom i et vakkert hus i Paris, adelige aner som strakte seg over mange århundrer, og en formue som ikke hadde gått tapt under krigen. Alt dette var noe mange unge, franske jenter bare kunne drømme om.

Heldigvis hadde hun hatt sin elskede *papa*. Han hadde ikke vist henne større oppmerksomhet enn *maman* på grunn av den særdeles store interessen for den voksende samlingen av sjeldne bøker som han oppbevarte i châteaueet, men når Emilie hadde klart å fange oppmerksomheten hans, hadde han gitt henne den kjærligheten og hengivenheten hun hadde lengtet slik etter.

Papa hadde vært seksti år da hun ble født, og han hadde gått bort da hun var fjorten. De hadde ikke tilbrakt mye tid sammen, men hun hadde forstått at når det gjaldt personlighet, hadde hun det meste fra ham. Édouard hadde vært en stille og tenksom mann og foretrukket bøkene og freden og roen i châteaueet fremfor den jevne strømmen av bekjenskaper som *maman* hele tiden brakte inn i hjemmene deres. Emilie hadde ofte lurt på hvordan to så forskjellige mennesker kunne forelske seg i hverandre, men det hadde virket som Édouard elsket sin mye yngre hustru og ikke hadde brydd seg om hennes overdådige livsstil selv om han selv hadde foretrukket det nøysomme. Han hadde også virket svært stolt av skjønnheten hennes og populariteten innen overklassen i Paris.

Ofte, når sommeren var forbi og det var på tide for Valérie og Emilie å reise tilbake til Paris, hadde Emilie pleid å bønnfalle faren om å få bli.

«*Papa*, jeg elsker å være her på landet hos deg. Det er en skole i landsbyen ... jeg kan gå der og passe på deg, for du må være veldig ensom når du bor her i châteaueet helt alene.»

Édouard hadde dikket henne kjærlig under haken, men ristet på hodet. «Nei, lille venn. Selv om jeg er svært glad i deg, må du reise tilbake til Paris for å gå på skole og lære å bli en dame som din mor.»

«Men *papa*, jeg vil ikke reise tilbake med *maman*. Jeg vil bli her hos deg ...»

Og så, da hun var tretten ... Emilie blunket bort tårene som plutselig steg opp fordi hun fortsatt ikke orket å tenke på tiden da morens mangel på interesse var blitt til total likegyldighet. Det kom til å plage henne resten av livet.

«Hvordan *kunne* du la være å se eller bry deg om hva som hendte med meg, *maman*? Jeg var datteren din!»

En plutselig bevegelse i Valéries ene øye fikk Emilie til å fare opp av stolen av frykt for at *maman* levde likevel, og hadde hørt det hun nettopp hadde sagt. Hun hadde imidlertid lært om slike ting under studiene, og nå lette hun etter Valéries puls og fant ingen. Det hadde selvsagt bare vært en siste krampe-trekning før alt liv forlot musklene.

«*Maman*, jeg skal forsøke å tilgi deg. Jeg skal forsøke å forstå, men nå er det umulig for meg å si om jeg er glad eller lei meg fordi du er død.» Hun merket at pusten gikk tyngre; det var kroppens forsvarsmekanisme mot smerten fordi det var så vondt å si ordene høyt. «Jeg var så glad i deg, forsøkte av alle krefter å glede deg, å gjøre meg fortjent til kjærlighet og oppmerksomhet, å føle meg ... *verdige* til å være datteren din. Åh, gud! Jeg gjorde *alt*!» Hun knyttet hendene hardt. «Du var *moren* min!»

Lyden av hennes egen stemme, som gjenlød mellom veggene i det enorme soveværelset, fikk henne til å tie brått. Hun stirret på de la Martinières' familievåpen, malt på sengens majestetiske hodegjerdet for to hundre og femti år siden. Nå var det falt, men det var mulig å ane to kjempende villsvin, omgitt av de allestedsnærværende *fleur-de-lis* og det knapt leselige mottoet «Seier er alt.»

Hun grøsset, selv om det var varmt i værelset. Stillheten i châteaueet var overveldende. Et hus som en gang hadde vært fullt av liv, var nå et tomt skall rundt fortiden. Hun så ned på signetringen med familievåpenet i miniatyr på lillefingeren

på høyre hånd. Hun var den siste av slekten de la Martinières.

Med ett følte hun vekten av århundrelange familietradisjoner og sorgen over at en gammel, stolt rekke av aristokrater var redusert til én ugift og barnløs, tredve år gammel kvinne. Slekten hadde overlevd århundrer med brutalitet, men etter de to verdenskrigene hadde det bare vært faren hennes igjen.

Den vanlige krangelen om arv var utelukket nå, selvsagt. Ifølge en utdatert lov fra napoleonstiden arvet alle søsknene en like stor andel av arven etter foreldrene. Mange var de familier som nesten var blitt ødelagt fordi én av arvingene nektet å selge. I dette tilfellet var dessverre *les héritiers en ligne directe* bare én person – henne.

Hun sukket. Det kunne hende hun ble nødt til å selge, men det fikk hun tenke på senere. Nå var tiden kommet for å ta avskjed.

«Hvil i fred, *maman*.» Hun plantet et lett kyss på den gråbleke pannen og korset seg. Så reiste hun seg trett, forlot værelset og lukket døren bestemt etter seg.

KAPITTEL 2

To uker senere

Emilie bar sin café au lait og en croissant med seg gjennom kjøkkendøren og ut på den lavendelduftende gårdsplassen på baksiden av huset. Châteauet lå sørvendt, så dette var det beste stedet for den som ville nyte morgensolen. Det var en vakker, mild vårdag, varm nok til å sitte ute i T-skjorte.

Da moren ble stedt til hvile i Paris to dager tidligere, hadde regnet silt ned. Under minnestunden etterpå – på Ritz etter morens eget ønske – hadde Emilie mottatt kondolanser fra medlemmer av byens sosietet. Kvinnene, de fleste på samme alder som moren, hadde vært kledd i sort og minnet Emilie om en flokk aldrende kråker. Håret, som nå var blitt tynt, hadde de gjemt under gamle hatter, og de stavret rundt og nippet til champagne, magre i kroppen av elde og hardt sminket for å skjule alle rynkene.

I sin ungdom var de blitt sett på som byens vakreste og mektigste kvinner. Men nå var deres tid ute, og sosieteten hadde andre bærende krefter. Disse kvinnene ventet simpelthen på å dø, hadde Emilie tenkt, og hun hadde følt seg nedfor da hun forlot Ritz og vinket på en drosje som skulle kjøre henne hjem til leiligheten. Hun hadde følt seg så nedfor at hun hadde drukket mer vin enn hun pleide, og våknet neste morgen med tømmermenn.

Men nå var heldigvis det verste over, sa hun beroligende til seg selv mens hun drakk kaffen. De to siste ukene hadde det vært lite tid til å tenke på noe annet enn alt som måtte gjøres i forbindelse med begravelsen. Hun hadde forstått at hun i det

minste skyldte moren en verdig seremoni som ikke sto tilbake for noe Valérie selv ville ha arrangert. Emilie hadde oppdaget at hun hadde brukt mye tid på å finne ut om muffins eller petits fours passet best til kaffen, og om de kremhvite, ekstra store rosene moren hadde vært så glad i, var dramatiske nok til å brukes som borddekorasjon. Det var slike beslutninger Valérie hadde tatt hver eneste uke, og Emilie hadde merket at hun fyltes av en ny og motstrebende respekt for moren som hadde vært i stand til å gjøre det så ubesværet.

Og nå – Emilie vendte ansiktet mot solen og nøt den behagelige varmen – måtte hun tenke på fremtiden.

Gerard Flavier, familiens *notaire*, som tok seg av de la Martinières-familiens juridiske og eiendomsrelaterte saker, var på vei fra Paris for å møte henne her i châteauet. Før han hadde fortalt hvordan det sto til med familiens finanser, hadde det ingen hensikt å legge planer. Hun hadde tatt en måned fri fra jobben for å ta fatt på det hun visste kom til å bli en omfattende og tidkrevende prosess. Hun ønsket hun hadde hatt søsken å dele byrden med; juridiske formuleringer og økonomi var ikke hennes sterke side. Ansvar et virket skremmende.

Med ett kjente hun at noe mykt og hårete strøk den nakne ankelen. Hun kikket ned og så Frou-Frou, den siste av morens chihuahuaer, kikke sørgmodig opp på henne. Hun løftet opp den gamle hunden, tok den på fanget og strøk den over ørene.

«Det er visst bare du og jeg igjen, Frou,» mumlet hun, «så det er best vi passer på hverandre, ikke sant?»

Det alvorlige uttrykket i Frou-Frous halvblinde øyne fikk henne til å smile. Hun hadde ingen anelse om hva hun skulle gjøre med hunden. Selv om hun drømte om å omgi seg med mange dyr en vakker dag, passet den lille leiligheten i Paris, og de lange arbeidsdagene, dårlig for en hund som hadde vært omgitt av følelsesmessig og fysisk luksus hele livet.

Ansvar for dyr og stell av dem var imidlertid Emilies jobb. Hun levde for sine sårbare pasienter fordi ingen av dem kunne fortelle hvordan de følte seg, eller hvor det gjorde vondt.

«*Det er sørgelig at datteren min ser ut til å foretrekke å omgi seg med dyr fremfor mennesker ...*»

Uttalelsen viste tydelig hva Valérie hadde ment om det li-

vet Emilie levde. Da hun fortalte at hun ønsket å studere veterinærmedisin, hadde Valérie trukket munnvikene ned i avsky. «Jeg kan ikke forstå hvorfor du ønsker å bruke livet på å skjære opp stakkars, små dyr og kikke inn i dem.»

«*Maman*, det er prosessen, ikke årsaken. Jeg elsker dyr. Jeg vil så gjerne hjelpe dem,» hadde hun sagt til sitt eget forsvar.

«Hvis du absolutt må ha en yrkeskarriere, hvorfor ikke velge mote? Jeg har en venninne i bladet *Marie Claire*. Hun kan ganske sikkert finne en liten jobb til deg. Når du gifter deg, kan du naturligvis ikke fortsette å arbeide. Da blir du hustru, og det vil bli hele ditt liv.»

Selv om Emilie ikke bebreidet Valérie fordi hun hadde et foreldet syn på hvordan unge mennesker skulle leve, kunne hun ikke la være å ønske at moren i det minste hadde vært litt stolt av innsatsen hennes. Hun hadde nemlig vært den beste i sitt kull og fått jobb som assistent ved en velkjent dyreklinikk i Paris umiddelbart etter eksamen.

«Kanskje *maman* hadde rett, Frou,» sa hun med et sukk. «Kanskje jeg foretrekker dyr fremfor mennesker.»

Hun hørte knasing av bilhjul i grusen, satte Frou-Frou ned på bakken og gikk rundt huset for å ta imot Gerard.

«Emilie, hvordan går det?» Gerard Flavier kysset henne på begge kinn.

«Fint,» svarte Emilie. «Hvordan var reisen?»

«Jeg tok et fly til Nice og leide en bil der,» sa Gerard og gikk forbi henne, gjennom hoveddøren og inn i den store hallen. De lukkede skoddene gjorde den halvmørk. «Det er deilig å slippe vekk fra Paris og komme til et av mine favorittsteder i Frankrike. Våren i Var er alltid vidunderlig.»

«Jeg tenkte det var best å møtes her i châteaue,» sa Emilie. «Alle mors og fars papirer ligger i skrivebordet i biblioteket, og jeg regnet med at du ville trenge dem.»

«Ja.» Gerard gikk noen skritt over marmorflisene og betraktet en fuktig flekk i taket. «Châteaue trenger visst litt kjærlig omtanke.» Han sukket. «Det blir eldre, i likhet med oss alle.»

«La oss gå inn på kjøkkenet,» sa Emilie. «Kaffen står klar.»

«Det er akkurat hva jeg trenger,» sa Gerard med et smil og

fulgte etter henne bortover en lang gang som førte til baksiden av huset.

«Vær så god og sitt,» sa hun og pekte på en stol ved det lange eikebordet før hun gikk bort til komfyren for å koke opp vannet igjen.

«Det er ikke mye luksus over dette kjøkkenet,» bemerket Gerard og så seg rundt i rommet med den enkle innredningen.

«Nei,» Emilie var enig, «men det ble bare brukt av tjenerne som skulle sørge for at familien og gjestene våre fikk mat. Jeg tror ikke mor har vasket opp så mye som en kopp.»

«Hvem står for husarbeidet her i châteaueet nå?» spurte Gerard.

«Margaux Duvall, husholdersken som har vært her i mer enn femten år. Hun kommer hit fra landsbyen hver ettermiddag. *Maman* sa opp resten av tjenerstaben da far døde og hun sluttet å komme hit hver sommer. Hun foretrakk å tilbringe ferien på yachten hun leide.»

«Moren din likte å bruke penger, ja,» sa Gerard da Emilie satte en kopp kaffe foran ham. «På det som betydde noe for henne,» la han til.

«Châteaueet hørte ikke med til det,» fastslo Emilie kort.

«Nei.» Han var enig. «Så vidt jeg har sett av regnskapene hittil, foretrakk hun herligheter fra *La Maison de Chanel*.»

«*Maman* var glad i haute couture, det vet jeg.» Emilie satte seg midt imot ham med en kaffekopp. «Selv i fjor da hun var så dårlig, var hun til stede under motevisningene.»

«Valérie var noe helt for seg selv, og berømt også. Det har stått mye om hennes bortgang i avisene,» sa han. «Det er naturligvis ikke overraskende. De la Martinières er en av Frankrikes mest ærerike familier.»

«Jeg vet det.» Emilie skar en grimase. «Jeg har også lest avisene. Jeg kommer visst til å arve en formue.»

«Det er sant at familien din var utrolig rik en gang. Dessverre er det andre tider nå. Det adelige navnet består fortsatt, men ikke den enorme formuen.»

«Jeg hadde en mistanke om det.» Emilie var ikke overrasket.

«Du vet kanskje at faren din ikke var noen forretningsmann,» fortsatte Gerard. «Han var en intellektuell, en akademiker med liten interesse for penger. Selv om jeg har snakket med ham om investeringer utallige ganger, forsøkt å overtale ham til å legge planer for fremtiden, var han ikke interessert. For tyve år siden spilte det knapt noen rolle – det var penger nok. Men fordi han ikke viet økonomien nok oppmerksomhet, og fordi moren din hadde en svakhet for alt som er kostbart i livet, har formuen skrumpet kraftig inn.» Gerard sukket. «Jeg beklager at jeg kommer med dårlige nyheter.»

«Jeg hadde ventet det, og det spiller ingen rolle for meg,» fastslo Emilie. «Jeg ønsker bare å få unna det som må gjøres, og så reise tilbake til Paris.»

«Jeg er redd det ikke er så enkelt. Som jeg sa innledningsvis, har jeg ikke hatt tid til å gå i detalj ennå, men jeg kan si såpass som at boet har kreditorer, mange kreditorer. Og de må betales så fort som mulig,» forklarte han. «Moren din har klart å bruke nesten tyve millioner franc med sikkerhet i huset i Paris. Hun hadde annen gjeld i tillegg, og den må også betales.»

«Tyve millioner franc?» Emilie var forskrekket. «Hvordan er det mulig?»

«Det er ikke så vanskelig. Da kontantene tok slutt, satte ikke Valérie næring etter tæring. Hun har levd på lånte penger i mange, mange år nå. Emilie, kjære deg –» Gerard så uttrykket i øynene hennes – «ikke få panikk. Dette er gjeld som uten videre kan betales tilbake ved å selge huset i Paris, som jeg tror kan innbringe sytti millioner franc. I tillegg kommer innboet, for eksempel alle de kostbare smykkene Valérie etterlot seg. De ligger i en bankboks. Så er det alle maleriene og kunstgjenstandene i huset. Du er slett ikke fattig, tro meg, men det må handles raskt for at råten ikke skal spre seg. Samtidig må du ta avgjørelser som gjelder fremtiden.»

«Jeg skjønner,» svarte Emilie sakte. «Tilgi meg, Gerard. Jeg tar etter far og har liten interesse eller erfaring med økonomiske affærer.»

«Det forstår jeg. Foreldrene dine har lagt en tung byrde på skuldrene dine selv om –» Gerard hevet øyebrynene – «det er utrolig hvor mange slektninger du plutselig ser ut til å ha fått.»

«Hva mener du?»

«Ikke tenk på det. Det er ganske vanlig at gribbene melder seg ved slike anledninger. Jeg har fått mer enn tyve brev hittil fra mennesker som påstår at de er i slekt med de la Martinières på en eller annen måte. Du har, hittil, fire ukjente brødre og søstre som faren din skal ha fått utenfor ekteskap. I tillegg kommer et søskenbarn, en onkel og en kvinne som var tjener i huset i Paris på sekstitallet. Hun påstår at moren din lovet henne en Picasso fra dødsboet.» Gerard smilte. «Det er ikke annet å vente, men dessverre krever fransk lov at alle krav må undersøkes.»

«Du tror ikke noen av dem holder vann?» Emilie så storøyd på ham.

«Det tviler jeg på. Og skulle det være til noen trøst for deg, kan jeg fortelle at det samme har hendt hver gang jeg har vært bestyrer for et mye omtalt dødsbo.» Han trakk på skuldrene. «Overlat det til meg, og ikke vær bekymret. Jeg synes du heller skal konsentrere deg om å finne ut hva du vil gjøre med châteaueet. Som jeg allerede har sagt, dekker salget av huset i Paris og innboet der fint gjelden etter moren din. Da sitter du igjen med denne fantastiske eiendommen som, så vidt jeg kan se, er i dårlig stand. Uansett hva du bestemmer deg for, kommer du til å være en rik kvinne. Men hva med châteaueet? Vil du selge det eller beholde det?»

Emilie stirret ut i luften og sukket tungt. «Skal jeg være helt ærlig, skulle jeg ønske jeg slapp alt sammen, og at en annen kunne ta beslutningene for meg. Hva med vingården? Tjener vi penger på den?» spurte hun.

«Det er noe jeg må se nærmere på for deg,» sa Gerard. «Bestemmer du deg for å selge châteaueet, kan vingården inngå som en virksomhet i full drift.»

«Selge châteaueet ...» Emilie gjentok Gerards ord. Lyden av dem understreket hvilket enormt ansvar hun sto overfor. «Dette huset har vært i familiens eie i to hundre og femti år, og nå er det opp til meg å bestemme hva som skal skje med det. Sannheten er,» hun sukket, «at jeg ikke har noen anelse om hva som er det beste.»

«Det forstår jeg godt. Som jeg sa tidligere, blir ikke saken

enkler av at du er alene.» Han ristet medfølende på hodet. «Hva kan jeg si? Jeg skal forsøke å hjelpe deg så mye jeg kan. Jeg vet at det er det faren din ville ha ønsket under de rådende forhold. Nå går jeg og vasker av meg reisestøvet. Senere kan vi kanskje ta en tur til vingården og snakke med bestyreren der?»

«Ja vel,» svarte Emilie trett. «Jeg har åpnet skoddene i soveværelset til venstre på toppen av trappen. Det har den beste utsikten i hele huset. Skal jeg vise deg veien?»

«Det er ikke nødvendig, ellers takk. Jeg har vært her mange ganger, som du vet. Jeg finner veien selv.»

Gerard reiste seg, nikket til Emilie og forlot kjøkkenet for å gå opp trappen til værelset der han skulle overnatte. Han stanset midtveis og stirret på de støvete og falmede maleriene av de la Martinières-*aner*. Mange av Frankrikes adelige familier, og historien knyttet til dem, var i ferd med å dø ut, og knapt noe var tilbake som kunne vise at de hadde vært der. Han lurte på hvordan den store Giles de la Martinières – krigersmann og, sa noen, Marie Antoinettes elsker – ville ha reagert på at slektens gang nå hvilte på de spinkle skuldrene til én ung kvinne – i tillegg en kvinne som Gerard alltid hadde sett på som litt merkelig.

Under de mange besøkene i de la Martinières' *château* hadde Gerard sett et lite pent barn, en jente så reservert at det var umulig for henne å reagere på vennlighet fra ham eller andre, og som virket både fjern og mutt i sin fåmælte reaksjon på kontaktforsøk fra hans side. Som *notaire* mente Gerard at oppgaven hans ikke bare besto av det rent praktiske ved å komme med råd og dåd når det gjaldt økonomiske disposisjoner. Det var like viktig å kjenne klientens følelser.

Emilie de la Martinières var en gåte.

Han hadde sett på henne i morens begravelse, og ansiktet hennes hadde ikke røpet noen følelser. Hun var penere som voksen enn hun hadde vært som barn, og selv nå, etter tapet av den siste av foreldrene, og med et enormt ansvar hvilende på skuldrene, fremsto hun ikke som ømskinnet. Livet hun levde i Paris, kunne ikke ha hatt mindre til felles med forfedrenes livsstil. Hun levde et hverdagslig liv. Men likevel *var* alt ved foreldrene hennes og slektens historie bemerkelsesverdig.

Gerard fortsatte opp trappen, irritert fordi hun virket så uinteressert. Det var noe som manglet ... noe ved henne det var umulig å nå inn til, og han hadde ingen anelse om hvordan han skulle finne veien dit.

Da Emilie reiste seg og satte koppene i kummen, gikk kjøkkendøren opp, og Margaux, châteauets husholderske, kom inn. Hun lyste opp da hun fikk se henne.

«Mademoiselle Emilie!» Hun skyndte seg bort og omfavnet henne. «Jeg visste ikke at du hadde tenkt deg hit! Du skulle ha gitt meg beskjed. Da ville jeg ha gjort alt klart til deg.»

«Jeg kom fra Paris sent i går kveld,» forklarte Emilie. «Det er godt å se deg, Margaux.»

Margaux tok et skritt bakover og betraktet Emilie med medfølelse i blikket. «Hvordan har du det?»

«Det går ... bra,» svarte Emilie ærlig; synet av Margaux, som hadde tatt seg av henne da hun som liten tilbrakte somrene i châteauet, ga henne en klump i halsen.

«Du er tynn. Spiser du ordentlig?» Margaux så kritisk på henne.

«Selvsagt spiser jeg ordentlig! Dessuten er det lite sannsynlig at jeg noen gang kommer til å visne bort.» Hun smilte blekt og gjorde en bevegelse med hendene som omfattet hele kroppen.

«Du har en nydelig figur – bare vent til du blir som jeg!» Margaux pekte på sin egen lubne skikkelse og lo en klukkende latter.

Emilie så på de falmede, blå øynene og det lyse håret som nå hadde grå striper. Hun husket Margaux fra femten år tilbake som en vakker kvinne, og ble enda mer nedtrykt ved tanken på hvordan tiden ødela alt med sin grådighet.

Kjøkkendøren gikk opp igjen. Inn kom en ung gutt, slank og med morens store, blå øyne i et alveaktig ansikt. Han så overrasket på Emilie før han snudde seg nervøst mot moren.

«*Maman?* Er det i orden at jeg er her?» spurte han.

«Gjør det noe om Anton er her hos meg mens jeg arbeider, mademoiselle Emilie? Det er påskeferie, og jeg liker ikke å la ham være alene hjemme. Vanligvis sitter han et sted og leser en bok.»

«Det er selvsagt helt i orden,» svarte Emilie og smilte beroligende til den unge gutten. Margaux hadde mistet mannen sin i en bilulykke åtte år tidligere. Siden det hadde hun vært alene med sønnen. «Det skulle være plass nok til alle her, ikke sant?»

«Ja, mademoiselle Emilie. Tusen takk,» sa Anton takknemlig og gikk bort til moren.

«Gerard Flavier, *le notaire*, er ovenpå. Han skal overnatte,» forklarte Emilie. «Vi stikker snart ned på vingården og snakker med Jean og Jacques.»

«Da tar jeg rommet hans mens dere er borte. Skal jeg forberede en middag også?»

«Nei takk. Vi drar inn i landsbyen og spiser senere,» svarte Emilie.

«Det har kommet noen regninger, mademoiselle. Vil du ha dem?» spurte Margaux forlegent.

«Selvsagt.» Emilie sukket. «Det er ingen andre som kan betale dem.»

«Nei. Det er ikke lett for deg å klare alt alene. Jeg vet hvordan det føles,» sa Margaux medfølelse.

«Takk skal du ha. Vi snakkes senere.» Emilie nikket til mor og sønn og forlot kjøkkenet for å finne Gerard.

Utpå ettermiddagen spaserte Emilie og Gerard til *la cave*. Vingården var ikke stor, bare på hundre mål, og det ble produsert tolv tusen flasker vin, rosé, rød og hvit, i året, det meste solgt til lokale butikker, restauranter og hoteller.

Inne i *la cave* var det mørkt og kjølig, og gjærlukten som strømmet fra de enorme, russiske eikefatene som sto på rekke og rad langs veggene, var sterk.

Jean Benoit, vingårdens bestyrer, reiste seg bak skrivebordet da hun kom inn.

«Mademoiselle Emilie! Så hyggelig.» Han kysset henne varmt på begge kinn. «*Papa*, se hvem som er her!»

Jacques Benoit, som nå nærmet seg de nitti og var sterkt plaget av reumatisme, men som fortsatt satt ved et bord i *la cave* hver eneste dag og pakket hver flaske omhyggelig i lilla silkepapir, så opp og smilte. «Mademoiselle Emilie, hvordan går det?»

«Takk, bare bra, Jacques. Og med deg?»

«Å, det er slutt på villsvinjakten pappaen din og jeg pleide å bedrive oppe i åsene her.» Han lo en klukkende latter. «Men jeg puster fortsatt når solen står opp.»

Emilie kjente en bølge av glede både på grunn av varmen de hilste henne med, og den familiære tonen. Faren hennes og Jacques hadde vært gode venner, og hun hadde ofte syklet til stranden ved Gigaro sammen med Jean som var åtte år eldre og hadde virket veldig voksen. Av og til hadde hun innbilt seg at han var storebroren hennes. Han hadde alltid vært så snill mot henne, så beskyttende. Han hadde mistet moren, Francesca, da han var liten, og Jacques hadde gjort sitt beste for å oppdra ham alene.

Både far og sønn, og slektsleddene før dem, hadde vokst opp i et lite hus bygd sammen med *la cave*. Nå bestyrte Jean vingården, men han hadde ikke fått overta før faren var overbevist om at han visste alt om hans spesielle måte å blande druene fra de omliggende markene på før gjæringsprosessen.

Emilie registrerte at Gerard sto bak dem og så litt forlegen ut. Hun ristet av seg drømmene og sa: «Dette er Gerard Flavier, familiens *notaire*.»

«Jeg tror vi har hilst på hverandre før, monsieur, for mange år siden,» sa Jacques og rakte ham en skjelvende hånd.

«Ja, og når jeg er tilbake i Paris, har jeg fremdeles med meg de udefinerbare smakene av vinen dere produserer her,» bemerket Gerard smilende.

«Det var pent sagt, monsieur,» sa Jacques, «men jeg tror sønnen min er en enda større kunstner når det gjelder å produsere en perfekt, provençalsk rosé.»

«Jeg antar at monsieur Flavier er her for å undersøke vingårdens økonomi og ikke kvaliteten på produktene.» Jean virket ille til mote.

«Jeg trenger å vite om vingården går med overskudd før jeg gjør mine analyser,» bekreftet Gerard. «Mademoiselle Emilie er dessverre nødt til å ta noen beslutninger.»

«Vel, vel,» sa Emilie. «Jeg tror ikke jeg er til særlig nytte her nå, så jeg går meg en tur blant vinstokkene.» Hun nikket til de tre mennene og forlot *la cave*.

Da hun gikk ut, forsto hun at hun følte seg ekstra ille til mote fordi beslutningene hun måtte ta, kunne sette Benoit-familiens levebrød i fare. Deres måte å leve på hadde vært den samme i flere hundre år. Hun kunne se at særlig Jean var bekymret fordi han forsto hva det ville innebære om hun bestemte seg for å selge. En ny eier ville kanskje ansette sin egen bestyrer, og Jean og Jacques kunne bli tvunget til å forlate hjemmet sitt. Hun kunne knapt forestille seg noe slikt, for det var som om far og sønn Benoit vokste opp av den selvsamme jorden hun gikk på.

Solen var allerede på vei ned da hun vandret sakte over den steinete bakken mellom rekkene av skjøre vinstokker. I løpet av de neste ukene kom de til å vokse som ugress for å produsere store, søte druer som skulle plukkes under høstens *vendange* og bli neste årgang rosé.

Hun snudde seg for å se på châteaueet tre hundre meter borte og sukket nedtrykt. Veggene med sin svake rødme, skoddene i den tradisjonelle, mellomblå fargen og de ranke sypressene smeltet sammen i solnedgangens milde lys. Bygningen var enkel, men elegant tilpasset sine landlige omgivelser, et perfekt og beskjedent bilde på det adelige opphavet den og hun hadde til felles.

Og vi er alt som er igjen ...

Plutselig fyltes hun av en ømhet for bygningen. Den var også blitt foreldreløs, anerkjent, dog oversett når det gjaldt grunnleggende behov, men samtidig i stand til å holde på sin verdighet, og hun følte en merkelig samhørighet med den.

«Hvordan kan jeg gi deg det du trenger?» hvisket hun til châteaueet. «Hva gjør jeg med deg? Jeg har et liv et annet sted. Jeg ...» Hun sukket og hørte i det samme at noen ropte navnet hennes.

Gerard kom gående mellom rekkene av vinstokker. Han stilte seg ved siden av henne og fulgte retningen av blikket mot châteaueet.

«Det er vakkert, ikke sant?» sa han.

«Ja, men jeg aner ikke hva jeg bør gjøre med det.»

«La oss gå tilbake, så skal jeg gi deg mitt syn på saken. Det

kan kanskje være til hjelp,» antydte Gerard, «men også det motsatte.»

«Takk skal du ha, uansett.»

Tyve minutter senere, da solen endelig forsvant bak åsene rundt middelalderlandsbyen Gassin, satte Emilie seg ned sammen med Gerard for å høre hva han hadde å si.

«Vingården utnytter ikke sitt potensial, og det gjelder både produksjon og inntjening. Salget av rosévin har økt over hele verden de siste årene. Den blir ikke lenger sett på som en fattig slektning av de hvite og røde. Hvis været holder seg stabilt de neste ukene, regner Jean med å få en flott avling. Poenget er,» forklarte han, «at vingården alltid er blitt drevet som en slags hobby av grev de la Martinières.»

«Ja, jeg er klar over det,» sa Emilie.

«Jean – som jeg forresten må si imponerte meg – fortalte at det ikke er investert en franc i vingården siden faren din døde for seksten år siden. Opprinnelig ble den anlagt for at familien skulle ha sin egen vin. Under stedets glansperiode, den gangen forfedrene dine levde på stor fot slik det var vanlig innen aristokratiet, ble det meste av vinen drukket av châteaueets eiere og gjestene deres. Slik er det ikke lenger, naturligvis, men likevel drives vingården slik den ble drevet for hundre år siden.»

Gerard ventet på en reaksjon, men da det ikke kom noen, fortsatte han.

«Det vingården trenger, er tilførsel av kapital slik at potensialet der kan utnyttes. Jean sier for eksempel at det er nok jord til å doble produksjonen. Det trengs også moderne utstyr, skal eiendommen gi en god avkastning, mener han. Spørsmålet er,» oppsummerte Gerard, «om du ønsker å føre vingården og châteaueet inn i fremtiden. Begge deler er oppussingsobjekter og vil kreve mye innsats fra din side.»

Emilie lyttet til stillheten. Ikke et vindpust fikk luften til å røre seg. Roen lukket seg rundt henne som et varmt sjal. For første gang siden morens død følte hun fred, og derfor var ikke viktige beslutninger det hun var mest opptatt av.

«Takk for hjelpen så langt, men jeg tror ikke det er mulig for meg å gi deg et svar med det samme,» forklarte hun. «Hadde

du spurt meg for to uker siden, ville jeg ha sagt med overbevisning at eiendommen måtte selges. Men nå ...»

«Jeg forstår,» sa Gerard med et nikk. «Jeg kan ikke gi deg råd på det følelsesmessige plan, bare på det økonomiske. Kanskje det er godt for deg å vite at når du selger huset i Paris med innbo og kunst, samt smykkene etter moren din, vil pengene ikke bare dekke oppussingen av slottet, men også sikre deg en pen inntekt resten av livet. Og så er det biblioteket her,» la han til. «Faren din brukte kanskje ikke tid og energi på noen av husene sine, men den store arven etter ham er det som finnes i disse husene. Han bygde videre på en allerede fin samling sjeldne bøker som han hadde arvet. Jeg har bare kastet et blikk på protokollene der han noterte alle bokkjøp, og det ser ut for meg som han har fordoblet samlingen. Antikvariske bøker er ikke min spesialitet, men jeg kan tenke meg at den må være svært verdifull.»

«Jeg vil aldri skille meg av med den,» svarte Emilie bestemt, overrasket over sin egen sterke reaksjon. «Samlingen er fars livsverk. Som barn tilbrakte jeg mange timer sammen med ham i biblioteket.»

«Det er ingen grunn til å avhende samlingen, selvsagt, men jeg tror at skulle du bestemme deg for å selge châteauet og beholde bøkene, må du nok skaffe deg mer plass enn du har i leiligheten i Paris.» Han smilte skjevt. «Nå er det på tide å få seg en matbit. Blir du med til landsbyen og spiser? Jeg må reise grytidlig i morgen, og jeg er nødt til, med din tillatelse, å gjennomgå innholdet i skrivebordet til faren din for å se om det er noen papirer der jeg trenger.»

«Selvsagt,» svarte Emilie.

«Først må jeg ta et par telefoner,» sa han unnskyldende. «Kanskje vi kan møtes her om en halv time?»

Emilie så etter Gerard da han reiste seg og forsvant inn i huset. Hun følte seg ille til mote sammen med ham selv om hun hadde kjent ham hele livet. Da hun var barn, hadde hun behandlet ham slik hun alltid behandlet voksne hun ikke kjente særlig godt. Nå som det ikke var noen tredjepart til stede, følte det rart, og samtidig litt ubehagelig, å snakke direkte med ham.

Da hun gikk inn i huset, slo det henne at han hadde lagt an en beskyttende tone overfor henne, men hun forsto at han bare forsøkte å hjelpe. Likevel syntes hun at hun av og til så noe i øynene hans som hun ikke kunne tolke som annet enn uvilje. Kanskje han mente – og hvem kunne bebreide ham det – at hun ikke på noen måte var dyktig nok til å påta seg å videreføre arven og alt det medførte å være den siste de la Martinières. Hun var pinlig klar over at det ikke var noe av tidligere generasjoners glamour ved henne. Hun var født inn i en spesiell familie, men ønsket bare å være alminnelig.

KAPITTEL 3

Emilie hørte Gerards bil forsvinne bortover innkjørselen tidlig neste morgen. Hun lå i den smale sengen hun hadde sovet i siden barndommen, i et rom med vinduer mot nordvest, og derfor var det ingen morgensol der. Nå, tenkte hun, var det ingen grunn til å la være å bruke et av de store og elegante soveværelsene med store vinduer mot hagen og vingården.

Frou-Frou, som hadde klynket så mye i går kveld at Emilie til slutt hadde gitt seg og latt den sove i sengen hennes, bjeffet ved døren for å vise at det var på tide å bli sluppet ut.

Nede på kjøkkenet kokte hun seg kaffe og gikk deretter bortover gangen til biblioteket. Det høyloftede rommet, som faren alltid hadde skjermet mot sollys for å beskytte bøkene, luktet beroligende gammelt og velkjent. Hun satte kaffekoppen på farens skrivebord der skinnet nå var slitt og oppskrapt, og gikk bort til vinduet og åpnet en av skoddene. Luften kom i bevegelse, og en million støvkorn forlot skjulestedene sine og danset en vill dans i strimen av dagslys.

Emilie satte seg i vindusbenken og så granskende på bokhyllene som gikk fra gulv til tak. Hun hadde ingen anelse om hvor mange bøker biblioteket rommet. Det meste av tiden de siste årene faren levde, hadde han brukt på å katalogisere samlingen og øke den. Hun reiste seg og gikk sakte rundt i rommet der reolene var opp mot fire ganger så høye som henne. Bøkene sto for henne som upåvirkelige vaktposter, og hun fikk en følelse av at de gransket henne – den nye husfruen – og lurte på hva slags skjebne som ventet dem.

Hun husket at hun hadde sittet her med faren og spilt et alfabetspill som gikk ut på at hun skulle velge to bokstaver, uansett hvilke. Når hun hadde gjort det, gikk faren rundt i biblioteket og lette etter en bok med en tittel med den bokstavkombinasjonen. Det var svært sjelden han ikke klarte å finne en. Selv da hun forsøkte å være lur og valgte x-er og z-er, hadde faren greid å finne et falmet, medtatt eksemplar av en kinesisk filosof, eller en tynn antologi av en for lengst glemt russisk poet.

Selv om hun hadde sett faren gjøre dette i årevis, ønsket hun nå at hun hadde vært mer opptatt av det spesielle katalogiserings- og arkiveringssystemet han hadde brukt. Mens hun gikk der og kikket, så hun at han ikke hadde valgt den enkleste løsningen ved å sette bøkene i alfabetisk rekkefølge. På hyllen foran henne var det verk av så vel Dickens som Platon og Guy de Maupassant.

Hun visste også at samlingen var så omfattende at innførselene faren hadde gjort i protokollene som lå stablet opp på skrivebordet, neppe dekket mer enn en ørliten del. Selv om *han* hadde visst hvor han skulle finne boken han var på jakt etter, var det en kunnskap han hadde tatt med seg i graven.

«Hvis jeg selger dette huset, hva skal jeg gjøre med dere?» hvisket hun til bøkene.

De stirret taust på henne, tusenvis av fortapte barn som visste at fremtiden lå i hennes hender. Hun ristet av seg alle tanker på det som hadde vært. Det nyttet ikke å la følelsene styre. Bestemte hun seg for å selge châteaue, måtte bøkene få et annet hjem. Før hun forlot rommet, lukket hun skodden og lot bøkene slumre videre i halvmørke.

Emilie brukte resten av formiddagen til å utforske alle kriker og kroker i det store châteaue, og kunne plutselig fryde seg over en fantastisk, to hundre år gammel frise i taket i den statelye salongen, over de elegante, men nå temmelig slitte, franske møblene og de mange maleriene på hver eneste vegg.

Ved lunsjtid gikk hun ut på kjøkkenet for å ta seg et glass vann. Hun drakk grådig og merket at hun var både stakkåndet og oppspilt; det var som om hun hadde våknet etter en vond

drøm. Hele livet hadde hun vært omgitt av skjønnheten hun hadde sett så tydelig for første gang denne formiddagen, men hun hadde aldri tenkt over at den fantes der eller verdsatt den. Nå kjente hun tilløp til spenning i kroppen ved tanken på arven og slekten. Det var ikke lenger bare en hemsko hun helst ville bli kvitt.

Dette vakre huset med alt sitt utsøkte innbo var *hennes*.

Plutselig kjente hun hvor sulten hun var, og kikket i kjøleskapet og i kjøkkenskapene, til ingen nytte. Da tok hun Frou-Frou under armen, satte den lille hunden på setet ved siden av seg i bilen og kjørte mot Gassin. Hun parkerte, gikk opp de eldgamle trappetrinnene til bulevarden på toppen av landsbyen der barene og restaurantene lå, og satte seg ved et bord ytterst på en uteservering for å kunne nyte utsikten mot kysten langt der nede. Hun bestilte en liten *pichet* rosévin og husets salat og koste seg i middagssolen mens tankene fløy rundt og rundt uten å stoppe opp ved noe spesielt.

«Unnskyld, mademoiselle, men er du Emilie de la Martinières?»

Emilie skygget mot solen og så opp på mannen som sto ved bordet hennes.

«Ja?» Hun kikket på skrå opp på ham.

«Så hyggelig å hilse på deg.» Han rakte henne hånden. «Mitt navn er Sebastian Carruthers.»

Emilie tok hånden hans nølende. «Kjenner jeg deg?»

«Nei.»

Emilie merket seg at han snakket godt fransk, men med engelsk aksent. «Kan jeg spørre om hvordan vet du hvem jeg er?» spurte hun. Nervøsitet gjorde stemmen hennes skarp.

«Det er en lang historie, og jeg vil gjerne dele den med deg en gang. Venter du noen?» spurte han og pekte på den tomme stolen overfor henne.

«Jeg ... nei.» Emilie ristet på hodet.

«Får jeg lov til å sette meg og forklare saken?»

Før Emilie rakk å protestere, hadde Sebastian trukket ut stolen midt imot henne. Nå da hun ikke lenger hadde solen i øynene, så hun ham bedre. Han var antagelig omtrent på samme alder som henne, og de behagelige klærne av god kvalitet satt

som de skulle på den slanke kroppen. Han hadde fregner på nesen, rødbrunt hår og pene, nøttebrune øyne.

«Det var leit å høre om moren din,» sa han.

«Takk.» Emilie nippet til vinen. Så husket hun sine manerer og spurte fort: «Kan jeg by på et glass rosé?»

«Tusen takk.» Sebastian vinket på kelneren og fikk raskt et glass på bordet foran seg. Emilie skjenket vin fra muggen.

«Hvordan fikk du vite om mors død?» spurte hun.

«Det er ingen hemmelighet i Frankrike, er det vel?» svarte Sebastian, og øynene hans fikk et medfølende uttrykk. «Hun var en kjent dame. Får jeg overbringe mine kondolanser? Dette må være en vanskelig tid for deg.»

«Ja,» svarte hun stivt. «Du er engelsk, er det så?»

«Du gjettet det!» Sebastian himlet med øynene og lot som om han var oppgitt. «Og jeg som har slitt slik for å bli kvitt ak-senten. Ja, jeg er engelsk, men jeg bodde et år i Paris som kunststudent. Og jeg må innrømme at jeg er en innbitt frankofil.»

«Jeg forstår,» mumlet Emilie, «men ...»

«Ja,» han var enig, «det forklarer ikke hvordan jeg visste at du er Emilie de la Martinières. Altså –» Sebastian sperret øynene mystisk opp – «forbindelsen mellom deg og meg går tilbake til forgagne tider.»

«Er du en slektning?» Hun husket plutselig advarselen Gerard var kommet med så sent som kvelden før.

«Nei, absolutt ikke,» sa han med et smil, «men bestemoren min var halvt fransk. Ganske nylig oppdaget jeg at hun under krigen samarbeidet tett med Édouard de la Martinières, som jeg tror var faren din.»

«Jeg forstår.» Emilie visste nesten ingenting om farens fortid, bare at han aldri hadde sagt noe om den. Og hun var fortsatt usikker på hva denne engelskmannen ville henne. «Jeg vet lite om den perioden i fars liv.»

«Jeg visste ikke stort, jeg heller, før bestemor, like før hun døde, fortalte at hun var her under okkupasjonen. Hun sa også at Édouard var en svært modig mann,» la han til.

Opplysningen ga Emilie en klump i halsen. «Jeg visste ikke ... du skjønner jeg ble født da far var seksti år, mer enn tyve år etter at krigen sluttet.»

«Jeg skjønner,» sa Sebastian og nikket.

«Dessuten,» Emilie tok en stor slurk vin, «var han ikke av den sorten som skrøt av bedriftene sine.»

«Constance, bestemoren min, hadde i hvert fall høye tanker om ham,» sa Sebastian. «Hun fortalte meg også om det vakre châteaueet i Gassin som hun hadde bodd i mens hun var i Frankrike. Huset ligger ikke langt fra denne landsbyen, gjør det vel?»

«Nei,» sa Emilie idet salaten hennes kom på bordet. «Vil du spise?» spurte hun av ren høflighet.

«Hvis du vil ha selskap av meg, så.»

«Naturligvis.»

Sebastian bestilte, og kelneren forsvant.

«Hva bringer deg til Gassin?» spurte Emilie.

«Det er et godt spørsmål,» sa Sebastian. «Da jeg var ferdig med studiene i Paris, bestemte jeg meg for å gjøre kunsten til levebrød. Jeg stiller ut i et lite galleri i London, men bruker det meste av tiden på å lete etter de spesielle maleriene kundene mine ønsker seg. Jeg er i Frankrike for å forsøke å overtale eieren av en Chagall til å selge meg det. Fyren bor oppe i Grasse, som ikke er langt herfra, som du vet,» forklarte han. «Jeg leste tilfeldigvis i avisen om moren din, og det fikk meg til å huske bestemors forbindelse med familien de la Martinières. Derfor bestemte jeg meg for å ta en avstikker og se med egne øyne slottet jeg har hørt så mye om. Dette er virkelig en vakker landsby.»

«Ja, uten tvil,» svarte hun, temmelig forvirret av hele samtalen.

«Så, Emilie, bor du i slottet?» spurte Sebastian.

«Nei,» svarte hun og mislikte sterkt å bli stilt et så direkte spørsmål. «Jeg bor i Paris for øyeblikket.»

«Der har jeg mange venner,» sa Sebastian overstrømmende. «En dag håper jeg at jeg kan tilbringe mer tid i Frankrike, men for øyeblikket står jeg på for å skaffe meg et navn i Storbritannia. Det var en stor skuffelse for meg at jeg ikke greide å skaffe kunden min Chagall-maleriet. Det ville ha vært min første store handel i toppdivisjonen.»

«Så leit,» sa hun.

«Takk. Jeg kommer over det. Det skulle vel ikke tilfeldigvis henge noen kostbare malerier som du ønsker å kvitte deg med i slottet ditt?» Sebastians øyne lyste skøyeraktig.

«Det vet jeg ikke,» svarte hun oppriktig. «En verdivurdering av kunsten i slottet står på listen min over ting jeg må gjøre.»

«Du har sikkert tenkt å bruke en av de beste ekspertene i Paris til det, men skulle du trenge et kunnskapsrikt og lett tilgjengelig øyepar i mellomtiden, stiller jeg mer enn gjerne opp.» Da Sebastians *croque monsieur* kom på bordet, fant han frem lommeboken og rakte Emilie et kort. «Jeg er pålitelig,» understreket han, «og jeg kan skaffe referanser fra kundene mine om nødvendig.»

«Det er snilt av deg, men familiens *notaire* tar seg av den slags.» Emilie hørte den overlegne tonen i stemmen sin.

«Naturligvis,» sa han og skjenket mer rosé til dem begge før han begynte på sin *croque monsieur*. «Nå,» sa han og byttet raskt samtaleemne, «hva driver du med i Paris?»

«Jeg jobber som veterinær ved en stor dyreklinikk i bydelen Marais. Betalingen er dårlig, men jeg elsker arbeidet,» svarte hun.

«Sier du det?» Sebastian hevet det ene øyebrynet. «Det var en overraskelse. Jeg trodde at du, med en slik familiebakgrunn, drev på med noe glamorøst, hvis du i det hele tatt trengte å arbeide.»

«Ja, det er det alle tror ... Jeg beklager, men nå må jeg gå.» Emilie signaliserte at hun ville ha regningen.

«Du må virkelig unnskyld,» sa Sebastian fort. «Det jeg mente å si, var: Så fint! Jeg mente virkelig ikke å fornærme deg.»

Emilie ble grepet av et voldsomt behov for å komme vekk fra denne mannen og de pågående spørsmålene hans. Hun strakte seg etter håndvesken, fant noen franc i lommeboken og la dem på bordet. «Det var hyggelig å hilse på deg,» sa hun og tok opp Frou-Frou og forlot restauranten med raske skritt. Så fortsatte hun ned steintrappene til bilen så fort hun kunne, og følte seg latterlig skjelven og på gråten.

«Emilie! Vent, vær så snill!»

Emilie fortsatte å gå besluttsomt nedover trappene uten å bry seg om stemmen bak seg inntil Sebastian tok henne igjen.

«Hør her,» peste han. «Jeg er ordentlig lei for at jeg fornærmet deg. Jeg er visst ekstra flink til det ...» Han begynte å gå ved siden av henne i samme tempo. «Hvis det er noen trøst, ble jeg også født med store forpliktelser, deriblant et forfallent herskapshus ute blant Yorkshires lyngmoer. Jeg hadde tenkt å pusse det opp og redde det, men har ikke hatt en penny til å bruke på slikt.»

De var fremme ved bilen hennes, og Emilie hadde ikke noe annet valg enn å stå stille. «Så hvorfor selger du ikke huset?» spurte hun.

«Fordi det representerer en viktig del av bakgrunnen min, og –» han trakk på skuldrene – «det er komplisert. Jeg forsøker ikke å få deg til å synes synd på meg, jeg ville bare forklare at jeg vet hvordan det er å bli identifisert med fortiden. Jeg har det også slik.»

Emilie lette taus etter bilnøklene i håndvesken.

«Jeg forsøker ikke å konkurrere med deg,» fortsatte Sebastian, «jeg prøver bare å si at jeg forstår hvordan du har det.»

«Takk.» Hun fant bilnøklene. «Nå må jeg gå.»

«Er jeg tilgitt?»

Hun snudde seg og så på ham, fortvilet over sin egen følsomhet, men ute av stand til å kontrollere den. «Jeg vil bare ...» Hun stirret utover det grønne landskapet foran seg og forsøkte å finne de riktige ordene. «Jeg vil bare bli bedømt ut fra den jeg er.»

«Det forstår jeg. Absolutt. Hør her. Jeg skal ikke hefte deg lenger. Takk for en hyggelig prat.» Han rakte henne hånden. «Lykke til med alt sammen.»

«Takk. Farvel.» Emilie låste opp bildøren og plasserte en irritert Frou-Frou i passasjeret. Så satte hun seg inn, startet motoren og kjørte sakte nedover bakken mens hun forsøkte å forstå hvorfor hun hadde reagert så voldsomt. Kanskje Sebastians åpenhjertige tale hadde overrasket henne fordi hun var vant til den mer formelle franske måten å opptre på overfor en fremmed. Men, sa hun til seg selv, han hadde bare forsøkt å være hyggelig. Det var *hun* som hadde et problem. Sebastian

hadde trykt på de mest følsomme knappene hennes, og hun hadde reagert på vanlig måte. Hun så på ham der han gikk nedover bakken noen meter foran henne, og fikk dårlig samvittighet.

Hun var tredve år gammel, sa hun strengt til seg selv. Det var opp til henne å gjøre hva hun ville med de la Martinières-boet. Kanskje det var på tide å oppføre seg som en voksen, ikke som et temperamentsfullt barn.

Da bilen var på høyde med Sebastian, trakk hun pusten dypt og åpnet vinduet.

«Siden du har reist så langt for å se slottet, ville det være synd å ta fra deg muligheten. Vil du sitte på, skal jeg kjøre deg dit.»

«Hvis du er sikker ...» Sebastians uttrykk stemte overens med overraskelsen i stemmen. «Jeg vil naturligvis veldig gjerne se det, særlig sammen med noen som kjenner det godt.»

«Så sett deg inn.» Hun bøyde seg frem, låste opp døren på passasjersiden og flyttet Frou-Frou over i baksetet.

«Takk,» sa han og lukket døren etter seg. De fortsatte nedover bakken. «Jeg har dårlig samvittighet fordi jeg har gjort deg opprørt. Er du sikker på at jeg er tilgitt?»

«Sebastian,» sukket hun, «det er ikke din feil, det er min. Når familien min blir nevnt i en slik sammenheng, blir den noe jeg tror psykologer kaller en 'utløsende faktor'. Jeg må lære meg å hankses med det.»

«Vi har alle mange av dem, særlig når vellykkede, mektige forfedre har gått foran oss.»

«Mor var i hvert fall en sterk personlighet,» sa Emilie. «Det er et tomrom i mange menneskers liv nå som hun er død. Som du sa, er det mye å leve opp til, og jeg har alltid visst at jeg ikke kunne det.»

Emilie lurte på om de to glassene vin til lunsj hadde løsnet tungebåndet, men plutselig følte hun seg ikke ille til møte fordi hun hadde fortalt det. Det gledet henne og skremte henne på én gang.

«Jeg kan ikke si det samme om moren min, eller 'Victoria' som hun insisterte på å bli kalt,» sa Sebastian. «Jeg kan ikke engang huske henne. Hun fødte broren min og meg i en hip-

piekoloni i Statene. Da jeg var tre og broren min to, tok hun oss med til England og plasserte oss hos besteforeldrene våre i Yorkshire. Et par uker senere reiste hun og lot oss være igjen, og ingen av oss har hørt eller sett noe til henne siden.»

«Åh, Sebastian!» svarte Emilie sjokkert. «Du vet ikke engang om moren din lever?»

«Nei,» bekreftet han, «men bestemor var en førsteklasses erstatning. Fordi vi var så små da vi kom dit, ble Constance for alle praktiske formål moren vår. Jeg kan oppriktig si at skulle den virkelige moren min dukke opp foran meg i et rom fullt av mennesker, ville jeg ikke være i stand til å kjenne henne igjen.»

«Du var heldig som hadde en bestemor, men det er likevel trist,» sa Emilie medfølende. «Og du vet ikke hvem faren din var?»

«Nei, og jeg vet heller ikke om broren min og jeg har samme far. Vi er i hvert fall svært forskjellige. Nå ja ...» Sebastian stirret rett fremfor seg.

«Kjente du bestefaren din?» spurte hun.

«Han døde da jeg var fem. Han var et godt menneske, men han hadde vært i Nord-Afrika under krigen, og skadene han fikk der, gjorde ham sykkelig. Besteforeldrene mine var svært glade i hverandre, så min kjære, gamle bestemor mistet ikke bare sin elskede mann, men datteren også. Jeg tror det var vi barnebarna som fikk henne til å holde ut,» sa Sebastian. «Hun var en fantastisk kvinne som bygde tørrmurer i en alder av femogsytti, og var i full vigør til en uke før hun ble syk. Jeg tror ikke det lages flere slike,» sa han, og det var en undertone av sorg i stemmen hans. «Unnskyld,» sa han plutselig, «jeg snakker for mye.»

«Nei da. Det er godt for meg å vite at også andre mennesker har vokst opp under vanskelige forhold. Av og til tenker jeg –» sukket Emilie – «at det er like ille å ha for mye bagasje som ikke å ha noen bagasje i det hele tatt.»

«Jeg er helt enig.» Sebastian nikket. Så smilte han skjevt. «Kjære vene. Hadde noen hørt denne samtalen, ville de ha trodd at vi var et par bortskjemte overklassebarn som synes synd på oss selv. La oss se det i øynene. Vi holder ikke til på gaten noen av oss, gjør vi vel?»

«Nei. Folk tror selvsagt det, særlig om meg,» sa hun. «At jeg er et bortskjemt overklassebarn, mener jeg. Hvorfor ikke, forresten? De vet ikke hva som ligger bak. Se der –» hun pekte «– châteauet ligger rett der nede.»

Sebastian stirret på den elegante, blekrosa bygningen i dalen under dem og plystret. «Det er nydelig og akkurat slik bestemor beskrev det. En stor kontrast til hjemmet vårt på de forblåste lyngmoene i Yorkshire – selv om de ville omgivelsene gjør Blackmoor Hall spektakulær på en annen måte,» la han til.

Emilie svingte inn i den lange oppkjørselen som førte til slottet, og fortsatte langs siden av huset for å parkere på baksiden. Hun stanset bilen, og de steg ut.

«Er du sikker på at du har tid til å vise meg rundt?» Han så på henne. «Jeg kan komme tilbake en annen dag.»

«Nei, det går bra,» forsikret Emilie. Hun tok Frou-Frou og gikk inn i hallen og videre til kjøkkenet med Sebastian i hælene.

Hun viste Sebastian fra værelse til værelse og så på ham når han stanset for å se nærmere på malerier, møbler og den store samlingen kunstgjenstander som sto støvete og oversett på peishyller, kommoder og bord. Hun tok ham med inn i dagligstuen, og han gikk rett bort for å se nærmere på et maleri.

«Dette minner meg om *Luxe, Calme et Volupté* som Matisse malte i 1904 da han bodde i St. Tropez. Det er malt med den spesielle teknikken han eksperimenterte med på den tiden.» Sebastian lot fingeren gli over lerretet. «Dette maleriet er imidlertid et rent landskap med klipper og hav, uten skikkelser.»

«*Luksus, ro og velbehag,*» oversatte Emilie. «Jeg husker at far leste Beaudelaires dikt for meg.»

«Ja.» Sebastian snudde seg med begeistring i blikket fordi hun kjente det. «Matisse brukte *L'Invitation au Voyage* som inspirasjon for maleriet. Nå henger det i Musée National d'Art Moderne i Paris.» Han konsentrerte seg om maleriet igjen. «Det er ikke signert så vidt jeg kan se, så sant ikke navnet er skjult av rammen. Men det kan hende at dette var en slags for-

studie. Det er ikke usannsynlig heller, siden Matisse var i St. Tropez på den tiden og opptatt av denne spesielle teknikken. Det er ikke mer enn et steinkast herfra til St. Tropez, er det vel?»

«Far kjente Matisse i Paris,» opplyste Emilie. «Han pleide visst å komme når *papa* holdt salong for kreative mennesker blant byens intellektuelle. Jeg vet at han likte Matisse godt og snakket ofte om ham, men jeg vet ikke om han noen gang besøkte châteaueu.»

«I likhet med mange andre kunstnere og forfattere tilbrakte Matisse krigsårene her i sør der det var fredeligere. Jeg er lidenskapelig opptatt av Matisse.» Han dirret av opphisselse. «Kan jeg ta det ned fra veggen og se om det er en dedikasjon på baksiden? Kunstnere ga ofte bilder til sjenerøse velgjørere. Kanskje faren din var blant dem.»

«Ja, gjør gjerne det.» Emilie stilte seg ved siden av ham da han løftet maleriet forsiktig ned fra veggen og blottla en mørk firkant i tapetet. Han snudde maleriet så de kunne studere baksiden sammen, men det sto ingenting skrevet der.

«Det er ikke verdens undergang,» forsikret han. «Hadde Matisse signert maleriet, ville det bare ha vært en enklere prosess å bevise at det er malt av ham.»

«Tror du at det er det?»

«Med den proveniensen du nettopp har beskrevet, og den spesielle teknikken Matisse eksperimenterte med omtrent på den tiden han malte *Luxe, Calme et Volupté*, vil jeg si at det er svært sannsynlig. Men eksperter må naturligvis undersøke det.»

«Hvis det *er* en Matisse, hvor mye kan det være verdt?» spurte hun.

«Jeg har ikke erfaring nok til å si noe om det siden signaturen mangler. Matisse var svært produktiv og ble en gammel mann. Ville det være aktuelt å selge maleriet?»

«Det er enda et spørsmål jeg må sette på listen min.» Hun trakk litt oppgitt på skuldrene.

«Vel, vel,» sa han og hengte maleriet forsiktig tilbake på plass, «jeg har i hvert fall noen kontakter som kan være behjelpelig med å finne ut om bildet er ekte, men jeg er sikker på at

din *notaire* helst vil bruke sine egne folk. Takk skal du ha fordi du ville vise meg dette og resten av det fantastiske chateauet ditt.»

«Bare hyggelig,» sa hun og fulgte ham ut av dagligstuen.

«Vet du hva?» Sebastian klødde seg i hodet da de sto i hallen. «Jeg er sikker på at bestemor nevnte den fantastiske samlingen sjeldne bøker som hun hadde sett her, eller husker jeg feil?»

«Nei.» Emilie forsto at hun hadde glemt biblioteket under rundturen i huset. «Den er her. Kom, så skal jeg vise deg.»

«Hvis du har tid, sier jeg tusen takk,» svarte han.

«Det går bra.»

Sebastian ble som seg hør og bør imponert da han kom inn i biblioteket. «Hjelp meg,» sa han mens han gikk sakte rundt blant hyllene, «dette er en enestående samling. Gudene vet hvor mange bøker det er her – har du peiling? Femten, tyve tusen?»

«Jeg har ingen anelse.»

«Er de katalogisert? Er de ordnet på en spesiell måte?» spurte han.

«De er ordnet på den måten som passet far og hans far før ham. Samlingen ble påbegynt for mer enn to hundre år siden. De nyeste innkjøpene er katalogisert.» Emilie pekte på protokollene som lå på farens skrivebord.

Sebastian åpnet en av dem, vendte noen blad og så hundrevis av innførsler gjort med Édouards vakre håndskrift. «Jeg vet at det ikke angår meg, men dette er sannelig en fantastisk samling. Jeg ser her at faren din kjøpte mange sjeldne førsteutgaver, for ikke å snakke om bøkene som allerede befant seg her. Dette må være en av de mest omfattende boksamlingene i Frankrike. Den burde katalogiseres av profesjonelle og legges inn i en database.»

Emilie følte seg litt overveldet da hun sank ned i farens skinnstol. «Himmel og hav,» mumlet hun. «Det blir mer og mer å gjøre. Jeg begynner å forstå at det er en fulltidsjobb å ordne opp i boet etter foreldrene mine.»

«Men verdt strevet, vel?» sa han oppmuntrende.

«Jeg har et annet liv, og det liker jeg. Det er fredelig og –»

hun hadde lyst til å si «trygt,» men visste at det ville høres merkelig ut «– velordnet.»

Sebastian slentret bort til henne, la seg på kne og støttet armen på stolen hennes. «Jeg forstår deg, Emilie. Hvis du vil tilbake til det livet, må du finne noen du stoler på som kan ordne alt det andre for deg.»

«Hvem *kan* jeg stole på?» spurte hun ut i luften.

«Du nevnte familiens *notaire*,» antydte han. «Det er et sted å begynne. Kanskje du kan legge alt i hendene hans?»

«Men ...» Tårer presset på. «Jeg skylder familien og familiens historie mer enn det. Jeg kan ikke bare løpe min vei.»

«Emilie,» sa han mildt, «alt sammen er jo så nytt. Selvsagt virker det overveldende. Det er bare et par uker siden moren din døde. Du er fremdeles i sjokk, du sørger fortsatt. Hvorfor gir du ikke deg selv tid til å ta de riktige beslutningene?» Han klappet henne på hånden og reiste seg. «Jeg må gå, men du har kortet mitt, og det er klart at jeg gjerne hjelper deg hvis jeg kan. Dette châteaue er som manna fra himmelen for meg, særlig maleriene, selvsagt.» Han smilte. «Jeg kommer temmelig sikkert til å bli i Gassin en stund, så hvis du vil at jeg skal begynne prosessen med å finne ut om det er en ekte Matisse, ringer du bare mobilnummeret som står på kortet mitt.»

«Takk skal du ha,» sa hun og kjente etter at hun fortsatt hadde kortet hans i bukselommen.

«Jeg påtar meg også gjerne å finne navnet på de beste antikvariatene gjennom kontaktene mine i Paris,» la han til. «Uansett hva du bestemmer deg for å gjøre med châteaue, er det sikkert lurt å vite verdien av det du eier. Foreldrene dine må vel ha hatt en slags forsikring?»

«Jeg aner ikke.» Hun trakk på skuldrene og tenkte med seg selv at slik hun kjente faren, var det temmelig tvilsomt. Samtidig la hun seg på minnet at hun måtte snakke med Gerard om det. «Jeg setter pris på rådene dine,» sa hun takknemlig da hun reiste seg. Hun sendte ham et blekt smil og fulgte ham gjennom huset til bakdøren der bilen sto parkert utenfor. «Beklager at jeg virker så ... lettbevegelig. Kanskje vi kan møtes en annen gang og snakke om det bestemoren din fortalte om møtet med far under krigen.»

«Det vil jeg gjerne – og ikke be om unnskyldning, er du snill,» la han til idet de satte seg inn i bilen. «Du har ikke bare mistet moren din, du står overfor et rent sisyfosarbeid.»

«Jeg skal klare det. Jeg må,» sa hun. Hun startet bilen og kjørte av gårde.

«Det er jeg overbevist om. Og som jeg sa, er det noe jeg kan gjøre for å hjelpe, vet du hvordan du skal kontakte meg.»

«Takk.»

«Rommet jeg leier, er rett nede til venstre.» Han pekte i et kryss. «Du kan sette meg av her, så går jeg resten av veien. Det er en deilig ettermiddag.»

«Ja vel.» Hun stanset bilen. «Takk igjen.»

«Ha det godt, Emilie,» sa han da han steg ut. Så vinket han og bega seg bortover sideveien.

Emilie snudde bilen og kjørte tilbake til châteaueet. Hun kunne ikke slå seg til ro, men vandret formålsløst fra rom til rom og følte på kroppen mangelen på menneskelig nærvær.

Da kvelden kom og temperaturen sank, satte hun seg på kjøkkenet ved siden av komfyren og spiste en cassoulet som Margaux hadde tilberedt til henne. Hun hadde mistet appetitten, og Frou-Frou kunne lykkelig frátse i restene.

Etterpå låste hun bakdøren omhyggelig før hun gikk opp og fylte det gammeldagse badekaret. Vannet var lunkent og vanntrykket dårlig. Da hun endelig kunne legge seg i karet, fikk hun den morbide tanken at det passet nøyaktig til kroppslengden hennes og var en prefekt prototyp på en kiste. Etter en stund steg hun opp for å tørke seg, og så gjorde hun noe uvanlig: Hun stilte seg foran det høye speilet og lot håndkleet falle ned på gulvet.

Deretter tvang hun seg til å stirre granskende på den nakne kroppen. Hun hadde alltid betraktet seg selv som temmelig ordinær, et tilfeldig produkt i det genetiske lotteriet. Hun hadde vært kraftig som barn og lubben som tenåring. Moren hadde bønnfalt henne om å spise sunt og mindre, men da Emilie var sytten, orket hun ikke å leve på agurker og meloner lenger. Hun begynte å skjule den håpløse kroppen under løstsittende klær og lot naturen gå sin gang.

Samtidig nektet hun å gå i flere selskaper der hun skulle pre-

senteres for *la crème de la crème* av unge menn og kvinner på hennes egen alder. *Le rallye* ble organisert av en gruppe mødre som ville sørge for at barna deres møtte andre unge og mulig fremtidige partnere fra samme samfunnsklasse. Kampen for å få være med i denne elitegruppen av Frankrikes mest klassebevisste tenåringer var intens. Siden Valérie var en de la Martinières, kunne hun få hvem hun ville til å være med i sin gruppe. Hun hadde vært fortvilet da Emilie opplyste at hun ikke lenger ville delta i det som var kjernevirksomheten i disse gruppene, nemlig cocktailselskaper i landets storslåtte herskapshus.

«Hvordan kan du vende ryggen til din fødselsrett?» hadde Valérie sjokkert spurt.

«Jeg hater disse selskapene, *maman*. Jeg er mer enn et etternavn og en bankkonto. Jeg er lei for det, men nå er det slutt.»

Mens Emilie sto der nå og stirret på de fyldige brystene, de runde hoftene og de pene beina, forsto hun at hun måtte ha gått ned i vekt de siste ukene. Det hun så, selv med sitt kritiske blikk, var en overraskelse. Selv om kroppsbygningen gjorde at hun aldri kom til å bli tynn som en sylfide, var hun ikke fet heller.

Før hun automatisk begynte å finne feil ved utseendet, snudde hun ryggen til speilet, tok på seg nattkjolen og la seg i sengen. Hun slukket lyset, lyttet til stillheten rundt seg og lurte på hva som lå bak denne ukarakteristiske interessen for eget utseende.

Det var seks år siden hun sist hadde hatt det som kanskje kunne kalles en kjæreste. Oliver, en kjekk, ny veterinærkollega, hadde ikke vært kjæresten hennes i mer enn noen få uker. Hun hadde ikke likt ham spesielt godt, men en varm kropp ved siden av seg i sengen og noen å snakke med ved middagsbordet en gang iblant, hadde gjort henne mindre ensom. Oliver hadde trukket seg vekk fra henne til slutt, og hun hadde forstått at det skyldtes den manglende interessen fra hennes side.

Hun visste egentlig ikke hva kjærlighet var – en blanding av fysisk tiltrekningskraft, en åndelig samhørighet ... en *fortryllelse*, kanskje. Men hun visste at hun aldri hadde vært forelsket. Dessuten, hvem ville elske *henne*?

Den natten kastet hun urolig på seg og følte det som om ho-

det skulle sprenges på grunn av alle avgjørelsene hun måtte ta, og ansvaret hun ikke kunne komme unna. Men sønnen ble forstyrret i enda større grad av tanken på Sebastian.

Selv den korte stunden han hadde vært i châteaueet, hadde hun følt seg trygg. Han virket kompetent, sterk og ... ja, han var svært tiltrekkende. Da hånden hans streifet hennes inne i biblioteket, hadde hun ikke rykket til slik hun vanligvis gjorde når noen kom henne for nær.

Hun ble sint på seg selv. Hun måtte være en ensom og patetisk person som kunne bli så påvirket av en mann hun rent tilfeldig hadde vært sammen med et par timer. Og hvorfor skulle en mann så begavet og kjekk som Sebastian se to ganger på henne? Han tilhørte en annen divisjon, og mulighetene var store for at hun aldri kom til å støte på ham igjen – med mindre hun ringte nummeret på kortet han hadde gitt henne, og ba om hjelp til å få vurdert Matisse-maleriet ...

Hun ristet bistert på hodet fordi hun visste at hun aldri ville ha mot nok til å gjøre det.

Det var en vei som ikke førte noen steder. Hun hadde funnet ut for mange år siden at det var best å leve alene. Da kunne ingen såre henne eller svikte henne igjen, og med den tanken sittende fast i hodet, sovnet hun endelig.